

ZPRAVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav
Říjen 2019

Laudato si'

Nad encyklikou papeže Františka

Nejsme lidské bytosti se spirituální zkušeností. Jsme duchovní bytosti s lidskou zkušeností.

Pierre Teilhard de Chardin

Člověk má dostatek objektivních důvodů, aby usiloval o záchranu volné přírody. Nakonec ji ale může zachránit jen láska k ní.

Jean Dorst

Katolická církev měla na poslední tři papeže štěstí. Sv. Jan Pavel II. byl zvolen papežem v roce 1978 jako první neitalský papež po 455 letech (před ním to byl v 16. století papež Hadrián VI. který pocházel z Nizozemí). Jeho nástupce a dřívější blízký spolupracovník, Benedikt XVI., jako první papež po osmi stoletích z úřadu dobrovolně ve svých 85 letech odstoupil (před ním v roce 1294 rezignoval papež Celestýn V.) a dal svým nástupcům příklad, že i papež má právo na odpočinek, když síly ubývají a nemusí nutně v úřadu zemřít. A konečně papež František je prvním mimoevropským papežem od roku 731, kdy římskokatolickou církev vedl sv. Řehoř III., pocházející ze Sýrie.

Je pozoruhodné, že v dlouhé řadě předchůdců je současný papež prvním, kdo si zvolil jméno František, po sv. Františkovi z Assisi, zakladateli významného mnišského řádu a také patronovi ekologů (papež František je však prvním jezuitou, nikoliv františkánem, který se stal papežem). Už ve třetím roce svého pontifikátu přichází s „revoluční“ encyklikou, která je zaměřena na životní prostředí, na naši odpovědnost vůči planetě zemi a životu na ní: „Naše sestra matka země (...) patří mezi nejvíce opuštěné a trýzněné chudé.“

Vzhledem ke globálnímu zhoršování stavu životního prostředí se papež František obrací ke každému člověku této planety, nejen ke křesťanům nebo členům katolické církve. Navazuje tak na papeže Jana Pavla II., který vyzval ke „globální ekologické konverzi“.

Katolická církev má oproti světským institucím při volání po zodpovědnosti vůči planetě zemi dvě podstatné výhody:

- Už z povahy svého poslání uvažuje v dlouhodobém časovém horizontu, z pohledu věčnosti. Na rozdíl od představitelů demokratických státních a samosprávných institucí, kde jsou volení představitelé limitováni čtyř či pětiletým časovým horizontem.
- Má schopnost proniknout kuším a srdcím prostých lidí ve venkovských komunitách i ve vyloučených oblastech měst (tzv. slumů), na rozdíl od výzev a apelů akademické komunity, která je obvykle schopna oslovit jen intelektuální vrstvy.

Proto je důležité, že hned na začátku (paragraf 5) jde František ke kořenu problému, když říká, že „každá snaha o léčení a vylepšení světa vyžaduje hlubokou změnu způsobu života, modelů výroby a spotřeby a zkosnatělých mocenských struktur, které dnes ovládají společnost“. Je to jinými slovy totéž, co tvrdí ekologové a environmentalisté, když hlásají, že nestačí jen „mělká ekologie“ (spoléhající na technologická řešení), ale potřebujeme „hlubokou ekologii“, která cílí na změnu našich hodnotových orientací směrem k dlouhodobě udržitelnému způsobu života.

Předchůdce Františka, Benedikt XVI. apeloval na to, že „zhoršování stavu přírody jde ruku v ruce s kulturou utvářející lidské soužití a Stvoření se začíná

horšit tam, kde nad sebou neuznáváme žádnou instanci, ale vidíme jen sami sebe“.

Je to tak. Buď se budeme považovat za pány tvorstva, kteří mají právo s přírodou nakládat, jak se jim zlíbí (arogantně antropocentrický přístup), nebo přijmeme roli správců této planety, kteří jsou zodpovědní tomu, kdo nás, planetu, veškerý život i celý vesmír stvořil. Rebelování vůči Otci – Stvořiteli je vcelku pochopitelné, asi jako když dospívající mladý muž rebeluje vůči svému otci. Je však načase dospět, protože díky vědě a technice se naše možnosti ovlivňovat svět v dobrém i ve zlém neuvěřitelným způsobem rozšiřují.

Papež František se ztotožňuje s patriarchou Bartolomějem, když vybízí k uznání hříchů proti stvoření: „Ať již lidé ničí biodiverzitu v Božím stvoření, nebo narušují integritu země a přispívají ke klimatickým změnám, zbavují zemi přirozeného porostu nebo ničí vodnatá území, když lidé znečišťují vody, zemi, vzduch – všechno jsou to hříchy. Protože zločin proti přírodě je zločinem proti nám samotným a hříchem proti Bohu.“

Máme Desatero, ale to jsme od Boha dostali před více než 3 000 lety a v průběhu historie se objevovaly nové výzvy. Toho si byl již před 1400 lety vědom papež Řehoř I., když zformuloval seznam sedmi smrtelných hříchů a také seznam sedmi hlavních ctností.

21. století však přináší nové výzvy a není vždy snadné rozlišit, co je dobré (nebo co je ještě přijatelné) a co již ne. V březnu 2008 se vatikánský biskup Gianfranco Girotti pokusil v deníku L'Osservatore Romano nastínit, které další nepravosti související s procesem globalizace by mohly být považovány katolickou církví za těžká provinění proti Bohu a bližnímu. Jedná se o genetické manipulace, provádění experimentů na lidech, znečišťování životního prostředí, přispívání k sociální nerovnosti, přispívání k chudobě jiných, život v nadměrném bohatství, obchodování s drogami a jejich užívání.

„Boha neurážíte, jen když kradete, rouháte se nebo když zatoužíte pro sousedově manželce. Boha urážíte i ničením životního prostředí, morálně pochybnými vědeckými pokusy nebo schvalováním manipulací s geny, které mění DNA nebo ničí embrya“, říká biskup Girotti.

Často jsou to hříchy, které se neodehrávají „tady a teď“, ale jsou vzdálené v prostoru a čase. Když si například koupím tričko za velmi výhodnou cenu, vyrobené v jihovýchodní Asii, je velmi pravděpodobné, že se podílím na využívání dětské práce a přispívám k vykořisťování a chudobě jiných lidí, byť geograficky vzdálených.

Papež František uvádí (paragraf 14), že postoje, které překážejí na cestách k řešení i mezi věřícími, sahají od popírání problému až ke lhostejnosti, pohodlné rezignaci anebo slepé důvěře v technická řešení.

Popírání či bagatelizace problému jsou opravdu velmi častým postojem, který brání přijetí opatření k nápravě (podle hesla „Neodpovídají-li moje představy realitě, tím hůře pro realitu“.) Riziko vyčerpání některých neobnovitelných zdrojů nebo klimatických změn úspěšně popíráme či bagatelizujeme nejméně

čtyřicet let (od publikace první zprávy Římskému klubu „Limits růstu“ v roce 1972). Výsledek je ten, že na řešení máme o to méně času. V tomto smyslu je čas vlastně také vyčerpatelný a neobnovitelný zdroj.

Lhostejnost či rezignace na řešení problémů je nejen zbabělá, ale také bezohledná (zejména vůči našim potomkům). Slovy britského fyzika Jamese Lovelocka (2006): „Povyšovat se nad vlastní smrt je lehkomyšlnost, ale přistupovat stejně ke konci civilizace je bezohlednost.“

Spoléhat se jen na technická řešení je velmi nerozvážné. Je pravda, že člověk je obdařen neobyčejnou schopností tvořit, ale určitě není žádná záruka, že v pravý čas vždy přijdeme na to pravé řešení. Kolapsy různých civilizací a společností v historii (Velikonoční ostrovy, osud Vikingů v Grónsku, pád Římské říše aj.) jsou toho dokladem.

Při našem úsilí o ochranu životního prostředí a směřování k dlouhodobě udržitelnému rozvoji jsme odsouzeni k životu v nejistotě. Nevíme, jestli naše šance na úspěch je osmdesátiprocentní nebo pětiprocentní, přesto se musíme snažit a dělat to nejlepší, čeho jsme schopni. Je to podobné, jako s vírou. Nikdo nám nedá definitivní záruku, že Bůh existuje a Kristus vstal z mrtvých. Ale v této nejistotě jsme tříbeni a můžeme růst. Usilujeme o něco smysluplného s důvěrou, ale bez záruky na úspěch.

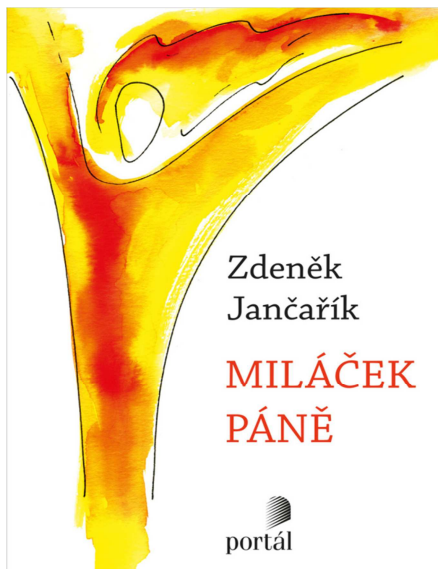
Pavel Nováček

Převzato z webu pastorace.cz

Modlitba nad Písmem trochu jinak

Od října bude v naší farnosti probíhat již třetí ročník modlitebních setkání nad Písmem svatým v jídelně Charitního domova. Řada z vás se již některých setkání v minulosti zúčastnili, někteří přijdete poprvé. To ale vůbec nevadí, pro všechny to bude trochu nová zkušenost. Zaměříme se totiž na rozdíl od minulých ročníků, kdy jsme se nechali inspirovat liturgickými texty aktuální doby, pouze a soustavně na jednu knihu Nového zákona, a to na Janovo evangelium. Provázet nás na této cestě budou texty ze dvou nedávno vydaných

knih, a to z knihy Zdeňka Jančaříka Miláček Páně a z knihy Patrika Crasta Duchovní doprovázení. Obě mají základní osnovu založenou na Janově evangeliu, i když každá ji rozvíjí a zpracovává poněkud jiným způsobem. Salezián Zdeněk Jančařík v úvodu své knihy píše:

„Když se Jan vrhl do psaní, muselo při tom celým jeho tělem procházet vanutí Ducha. Psal a psal a psal. Nemohl se zastavit. Najednou věděl, že má v srdci a v mysli něco tak cenného, že nemůže jít domů, lehnout si do postele a spát. Musel psát, nutkalo ho to vzpomínat, pokoušet se z Ježíšova života vytáhnout to podstatné, čeho je dosud plný, dokud si to ještě jako starý muž pamatuje. Jan už nechce převyprávět Ježíšův život od A až po Z, ale snaží se názorně ukázat, jak Ježíše „číst“ velikonočníma očima.“

Struktura našeho setkávání zůstane přitom nezměněna: píseň - úvodní modlitba – četba biblického textu – jeho reflexe, sdílení – závěrečná modlitba a píseň. Reflexi vždy zahájíme četbou úryvku z některé ze zmíněných knih. Před závěrečnou modlitbou a písní se obrátíme na našeho milosrdného Otce s tím, co nám leží na srdci, co bychom mu chtěli odevzdat: naše prosby, přímlyvy, ale i díky a chvály.

Věřím, že se naše sdílení bude stále více podobat modlitbě. Nejde o nějakou formální podobu, ale o to, abychom našeho Pána pozvali do našeho společenství a vedli s ním dialog. Protože On je mezi námi.

Vladimír Šimík

Tu mu přinášeli děti, aby se jich dotkl (Mk 10,13)

Již delší čas měly sestry Vincentky v srdci myšlenku uspořádat příměstský tábor pro děti ze sociálně slabých rodin z okolí Staré Boleslavi. Ty se jen stěží dostanou na tábor nebo na akci, kterou je nutné hradit.

Jsme moc rády, že se myšlenka zrealizovala ☺. A tak ve dnech 18.-24.8. Sdružení mariánské mládeže zorganizovalo ve Staré Boleslavi dětský tábor spojený s příměstským táborem. Každé z dětí si mohlo vybrat, zda se chce

vracet na noc domů nebo zůstat spát na táboře. Zázemí poskytl Charitní domov, kde jsme bydleli na půdě, využívali jsme prostorů krásné zahrady a kaple. Děkujeme O. Bulínovi i za možnost používat děkanskou zahradu.

Účastníky tábora byly děti ve věku 7-13 roků a bylo jich 15. Některé z dětí byly např. z Písku, Klecan, Benátek n/Jiz. a asi polovina byly děti z okolí Staré Boleslavi. Díky různému rodinnému prostředí, ve kterém děti vyrůstají, byla pro některé z nich modlitba, účast na mši sv. a vůbec poznávání Pána premiérou. Snažili jsme se děti vést i ke spolupráci na tvorbě tábora, takže každý den animátor spolu s 2-3 dětmi připravoval z nakoupených surovin snídani a večeři, jiný animátor s dalšími 2-3 dětmi uklízel společné prostory.

Každý den měl pro děti, které byly rozděleny na 2 skupiny podle věku (7-10 roků a 11-13 roků), připravené krátké zamyšlení s konkrétním úkolem P. Jan Jakubovič CM (vincentín). Věku byla přizpůsobena jednotlivá zamyšlení. Na začátku tábora daly děti své skupince název, takže jsme měli „Brambory“ a „Fastfůďáky“. Každá skupinka měla 2 animátory a to při nízkém počtu dětí umožňovalo pracovat s dětmi velmi individuálně a věnovat jim potřebnou pozornost.

Den jsme začínali a končili modlitbou a děkováním. Bylo za co ☺. V podvečer jsme společně bodovali obě skupinky – jejich chování, úklid v okolí své postele na půdě a ochotu spolupracovat.

Co jsme společně zažili a kam se podívali? Naučili jsme se spoustu her, navštívili jsme koně v Hluchově a vyslechli zajímavý výklad o péči o ně, prohlédli si brandýský zámek, podnikli jsme pěší pout' až do Dřís, kde jsme v kapličce měli mši svatou. Nechyběla ani lesní hra, kterou nám trochu pokazil silný déšť, a na děkanské zahradě jsme měli táborák. Bylo nám spolu hezky!

Animátoři měli denně možnost zakoušet úžasnou energii některých z dětí, která se občas těžko korigovala ☺, ale zvláště přímo sledovat „růst“ dětí ze sociálně slabých rodin, které díky zamyšlení, práce ve skupince, ale i hrách, objevovali svou hodnotu. Cítily se přijímány takové, jací jsou, s tím, co je jim dáno x nedáno v rodině. Měli jsme z nich velkou radost!

Pane, děkujeme Ti za tento krásný čas, děkujeme za učení se spolupráce mezi sebou i za chvíle, kdy se na konci tábora dětem nechtělo vracet domů. Panno

Maria, svěřujeme Ti každé z nich, Ty sama si je chraň a veď, aby mohli stavět svůj život na tom, že jsou milováni.

Animátoři: s. Romana, Bětko, Dana, Silvie, František

Program uctění relikvie sv. Vincence z Pauly

Charitní domov, pondělí 4. listopadu 2019

15:00 přivítání relikvie na dvoře CHD

15:10 ukončení novény k sv. Vincentovi

15:15 mše svatá pro obyvatele charitního domova, po mši sv. růženec se sv. Vincentem

18:00 **mše svatá pro farnost**, celebrique biskup Karel Herbst

19:00 Sv. Vincent - muž modlitby a činu, P. Ján Jakubovič CM

20:00 malé agapé, závěr

Aktivity ve farnosti

- Schůzky Mariiny legie: jídelna Charitního domova, středa 9. a 16.10. v 17:30h.
- Modlitební setkání nad Písmem: jídelna Charitního domova, pondělí 7.10. v 19:30 hod
- Modlitba za národ: kaple Charitního domova, úterý 28.10. v 16:10 h.
- Tichá adorace eucharistického Krista: kaple Charitního domova, každý čtvrtek v 18:30 h.

Pravidelné bohoslužby

Den	hodina	místo
Pondělí	9.00	kostel svatého Klementa - Stará Boleslav
Úterý	18.00	kostel svatého Klementa - Stará Boleslav
Středa	9.00	kostel svatého Klementa - Stará Boleslav
Čtvrtek	-	
Pátek	18.00	kostel svatého Klementa - Stará Boleslav
Sobota	9.00	kostel svatého Klementa - Stará Boleslav
Neděle	8.15	kostel svatých Petra a Pavla - Všetaty
	9.00	kostel svatého Klementa - Stará Boleslav
	9.30	kostel Všech svatých - Kozly
	10.30	kostel svatého Víta - Kostelec nad Labem
	10.30	kostel svatého Jana Křtitele - Skorkov
	18.00	kostel svatého Klementa - Stará Boleslav

*Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.
Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847;
e-mail: liborbulin@seznam.cz
Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz*